

Тиверий.

Какво е то? Нѣщо като спинтерин или друго такова.

Сеянъ.

Нѣма да ти кажа. Неожиданността увеличава наслаждението.

Тиверий.

Добре, добре, но, наистина, струва ми са, че нищо не е въ сила да ма развесели: Днесъ ми е твърде лошаво.

Сеянъ.

Може би, това е слѣдствие на вчерашната вечеря. Готвачътъ съ особено искусство бѣше опекалъ германскиятъ глиганъ. Не бива ли да земешъ нѣщо за бжлване, щото съ свободенъ стомахъ да пристѣпишъ днесъ камъ наслаждение?

Тиверий.

Не ща. Азъ ставамъ мраченъ и жестокъ. Едно, което е останало още да ма развлека, то сж страданията на моите врагове и сжлзите на тѣхните жени и дѣца. Азъ съмъ жестокъ, Сеяне. Азъ презирамъ човѣческиятъ родъ, защото хората сж достойни за презрѣние, защото са лжжатъ и порабощаватъ твърде лесно. Римляните сж най-лоши отъ сичките!

Сеянъ.

Благодарение на твоите вѣрни слуги, враговете ти сж безсилни. Сенатътъ ги осжжда сѣкога на смъртъ, а ти ги сжжалявашъ и ги прощавашъ.

Тиверий.

Сжжалявамъ ги, казвашъ ти. Не, Сеяне, — не ги